

„Кога се тиче како живе приче“ Дејан Алексић

Приче у авантурама

Књигу која се зове „Кога се тиче како живе приче“ написао је српски писац Дејан Алексић. Његове приче а и сами јунаци у њима који нису људског рода, али имају особине људи: причају, смеју се, љуте се и слично.

Већ у „Уводној причи“ или „Како искористити Библиотетку“ писац каже да приче настављају свој чудан живот и када затворимо корице књига. Приче се често жале на своје јунаке, али и на свој почетак и крај. Чак и „Уводна прича“ није желела да буде уводна, већ права прича. Један пишчев пријатељ, да му приче не би побегле, ставио је књигу да на њу седне његова тетка. Идеја је била оригинална. Тетку су прозвали Библиотетка.

Писац пише о једној размаженој причи, коју је чак хтео да избаци из књиге. Причи се није допадало што вук у њој има буве. Вук се наљутио и изашао из приче. Када је Прича схватила да је нема без њега позвала га је да се врати. Вук је имао шифрован услов за повратак у причу. Вук се вратио у следећу причу „Ко чита – не скита“. Не познајући одговоре на многа питања, вук сазнаје од свог подстанара, буве, да у књигама има одговор. Одједном је постао нестрпљив у жељи да научи да чита. Кренуо је на пут у књигу. Да ли је научио да чита није нам познато.

„Прича о рупи“ нам говори о рупи кроз коју се ништа није могло видети. Зато је она замолила писца да напише причу о њој. Писац је написао причу у којој је направио рупу кроз коју су се читале друге приче. Главна порука приче која се читала кроз рупу била је: Ништа на свету не може остати скривено.

Алергична прича кише када се чита. Ишарани зид постаје Господин Зид када га преко ружних натписа ослика чувени сликар. Међутим, зид је и даље био тужан зато што не зна да чита.

„Прича која се није завршила“ срела се са једним Крајем. На Причино питање „Како гласи?“ крај јој одговори: „И живели су скупа дуго у срећи“. Причи се није допао овај старомодни завршетак. Како се пуж у то време вратио у своју кућицу писац је од истих слова сачинио овакав крај. На крају су сви били задовољни.

Пишући чудне судбине својих прича писац ствара нове приче. У поједним деловима приче се римују, посебно када јунаци воде разговор. Приче су међу собом повезане. Пошто јунаци који нису људска бића (прича, зид, рупа...) имају људске особине, од ових прича би могле да се направе позоришне представе. Такве представе би заинтересовале публику за живот прича, што је супротно називу овог романа. Њега бих препоручила деца која воле авантуристичке приче.